

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1257/2500

อัยการจังหวัดระนอง โจทก์ นางสมบุรณ์ ไทยน้อย จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 27, พ.ร.บ.ป้องกันสัญญาโรค ร.ศ.127 มาตรา 15, พ.ร.บ.ป้องกันสัญญาโรค ร.ศ.127 มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่หญิงรับจ้างให้ชายกระทำชำเราสำส่อนนั้นยังไม่เป็นความผิด ความผิดเกิดขึ้นเพราะไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน เท่านั้น เงินค่าจ้างที่จำเลยได้รับมาจากการให้ชายทำชำเรา จึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่จำเลยได้มาโดยได้กระทำความผิดตามความในกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 27(2) จะรับเงินนั้นไม่ได้

คำพิพากษา

เรื่อง ผิด พ.ร.บ.สัญญาโรค ได้ความตามฟ้องและคำรับของจำเลยว่าจำเลยประพฤติตนเป็นหญิงนครโสเภณีรับจ้างให้ชายทำชำเราสำส่อน โดยมีได้รับอนุญาต เจ้าพนักงานจับได้พร้อมด้วยเงินค่าจ้าง ๓๐ บาท จำเลยได้รับเป็นของกลาง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยผิดตาม พ.ร.บ.สัญญาโรค ร.ศ.๑๒๗ มาตรา ๑๕, ๓๐ ลดรับกึ่งตาม ก.ม.ลักษณะอาญา ม.๕๙ แล้วปรับ ๓๐ บาท ค่าปรับจัดการตาม ม.๑๘ ส่วนเงินของกลางยังมีใช้ทรัพย์สินที่ได้มาโดยกระทำความผิด ให้คืนเจ้าของ โจทก์อุทธรณ์ขอให้ปรับของกลาง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าการที่หญิงรับจ้างให้ชายกระทำชำเราสำส่อนนั้นยังไม่เป็นความผิด ความผิดเกิดขึ้นเพราะไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อนเท่านั้น เงินค่าจ้างที่จำเลยได้รับมาจากการให้ชายทำชำเรา จึงวินิจฉัยไม่ได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้มาโดยได้กระทำความผิดตามความในกฎหมายลักษณะอาญา ม.๒๗ (๒) พิพากษายืน

องค์คณะ

มนูกิจวิมลอรรรถ · ดุลยพากย์สุวัฒน์ · ดุลยทัศน์ชนาณัติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1257/2500>